

Statut Stowarzyszenia Unia Kapłanów Chrystusa Sługi z roku 2000
(z późniejszymi poprawkami z 2003r.)

Statut Stowarzyszenia Unii Kapłanów Chrystusa Sług
2003 rok

Stowarzyszenie „Unia Kapłanów Chrystusa Sługi”

Statut

Zatwierdzony 15 sierpnia 2000 roku,
z poprawkami z dnia 8 grudnia 2003 r.
Krościenko 2006

„Realizacja naczelnego zadania duszpasterskiego, jakim jest nowa ewangelizacja, obejmująca cały lud Boży i domagająca się nowej gorliwości, nowych metod i nowego sposobu głoszenia i dawania świadectwa Ewangelii, dziś zwłaszcza potrzebuje kapłanów, którzy bezwzględnie i w pełni przeżywają tajemnicę Chrystusa i potrafią wypracować nowy styl życia duszpasterskiego, w głębokiej jedności z papieżem, biskupami i z innymi kapłanami oraz w owocnej współpracy z wiernymi świeckimi, szanując i rozwijając różne role, charyzmaty i posługi we wspólnocie Kościoła.” (PDV 18)

„Nowa ewangelizacja potrzebuje nowych głosicieli Ewangelii, to znaczy kapłanów, którzy starają się przeżywać swoje kapłaństwo jako szczególną drogę do świętości.” (PDV 82)

Rozdział pierwszy

Natura i cel stowarzyszenia

1. 1. Stowarzyszenie „Unia Kapłanów Chrystusa Sługi” zwane dalej Stowarzyszeniem erygowane dekretem Biskupa Tarnowskiego z dnia 15 sierpnia 2000 r. (L.dz.: OG-11/14/2000) jest publicznym, klerycznym stowarzyszeniem wiernych erygowanym przez Biskupa tarnowskiego zrzeszającym kapłanów moderatorów Ruchu Światło–Życie w celu lepszego wyrażenia i realizowania ich posługi na rzecz odnowy Kościoła (por. kan. 302; kan. 312 – 320, szczeg. kan. 312 § 1 p. 3 KPK) i jako takie jest organizacją kościelną w rozumieniu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 roku o stosunku państwa do Kościoła Katolickiego (Dz. U. Nr 29, poz. 154 z późn. zm.).

Stowarzyszenie posiada osobowość prawną i działa w oparciu o przepisy Kodeksu Prawa kanonicznego, statutu i ustawy z dnia 17 maja 1989 roku o stosunku państwa do Kościoła Katolickiego (Dz. U. Nr 29, poz. 154 z późn. zm.).

2. Stowarzyszenie uznaje za swego Założyciela Sługę Bożego ks. Franciszka Blachnickiego, którego projekt Statutu Unii Kapłanów Chrystusa Sługi z roku 1980 stanowi zasadniczo podstawę niniejszego statutu. Siedzibą Stowarzyszenia jest Krościenko n. Dunajcem. Ośrodkiem macierzystym i zewnętrznym symbolem jedności Stowarzyszenia jest kaplica Chrystusa Sługi w Centrali Ruchu Światło–Życie na Kopiej Górze w Krościenku.

3. Stowarzyszenie chce stanowić odpowiedź na wezwanie zawarte w art. 8 soborowego Dekretu o posłudze i życiu kapłanów: „Należy także wysoko cenić i pilnie zalecać stowarzyszenia, które w oparciu o statuty uznane przez kompetentną władzę kościelną, dzięki zatwierdzonemu lepszemu i stosowniejszemu porządkowi życia i pomocy braterskiej

pielęgnują świętość kapłanów w wykonywaniu posługi i w ten sposób zamierzają służyć całemu stanowi kapłańskiemu” (por. kan. 278 § 2 KPK).

4. Zadaniem szczególnym Stowarzyszenia jest posługa na rzecz duchowieństwa diecezjalnego i zakonnego oraz wspólnot Kościoła lokalnego, a w szczególności parafii. W przekonaniu, że Kościół urzeczywistnia się przede wszystkim we wspólnocie lokalnej, Stowarzyszenie nie chce kapłanów w niczym wyłączać z życia tych wspólnot, ale chce ich inspirować i wspomagać we wszystkim, co mogą zrobić dla ich dobra i wzrostu (por. PDV 31 – 32).

5. W szczególności celem Stowarzyszenia jest:

a) Wzajemna pomoc członków w dążeniu do świętości ewangelicznej właściwej stanowi kapłańskiemu w myśl soborowej Konstytucji o Kościele (KK 41) oraz Dekretu o posłudze i życiu kapłańskim i innych wydanych na tej podstawie dokumentów Stolicy Apostolskiej, w szczególności adhortacji *Pastores dabo vobis* (por. PDV 19 – 30).

b) Budowanie jedności między urzędem a charyzmatem, przez kierowanie inicjatyw o charakterze charyzmatycznym i spontanicznym ku jedności Kościoła lokalnego (diecezji i parafii) stając w ten sposób w służbie nowej ewangelizacji i biskupa (por. PDV 18).

c) Pomaganie wszystkim braciom – kapłanom w trudnościach i problemach posługi i życia kapłańskiego z pozycji braterstwa sakramentalnego (por. KK 28; DK 8; PDV 11 – 18).

d) Pomaganie Ruchowi Światło–Życie przez formację moderatorów do wykonywania ich zadań w Ruchu (por. PDV 68; 73 – 77; 80 – 81).

e) Pomaganie wspólnotom lokalnym (parafiom) w urzeczywistnianiu w nich soborowej wizji Kościoła (por. PDV 16).

Rozdział drugi

Duchowość

6. Przez duchowość należy rozumieć tutaj zasady natury teologicznej, o ile przenikają i kształtują one świadomość oraz postawy i relacje międzysobowe.

7. Duchowość Stowarzyszenia w powyższym rozumieniu cechuje przede wszystkim chrystocentryzm dialogiczny, polegający na przeżywaniu swego życia chrześcijańskiego i powołania kapłańskiego jako bezpośredniej relacji ja – Ty do Osoby Jezusa Chrystusa, Boskiego Oblubieńca, przychodzącego, aby dać Siebie i wezwać do spotkania i *communio* we wzajemnym dawaniu siebie. W centrum życia wewnętrznego kapłana Stowarzyszenia musi więc znajdować się wiara polegająca na przyjmowaniu Jezusa dającego Siebie przez Słowo i Sakrament, przyjmowane ostatecznie przez miłość polegającą na posiadaniu siebie w bezinteresownym dawaniu siebie. Taka postawa jest równoznaczna z jednoczeniem się z Jezusem Chrystusem w Duchu Świętym.

8. O ile powyższa postawa jest odwzorowaniem postawy Niepokalanej wobec Chrystusa, to wyraża się w niej rys maryjny duchowości kapłanów Stowarzyszenia. Kapłan jest nie tylko „alter Christus” reprezentujący Go wobec Kościoła, ale także „altera Maria” w swoim odniesieniu do Chrystusa. Dążenie do zachowania równowagi pomiędzy tymi dwoma aspektami egzystencji kapłańskiej jest szczególnym rysem duchowości Stowarzyszenia.

9. Zjednoczenie z Jezusem Oblubieńcem będące wynikiem ukazanej powyżej postawy, musi być w tym życiu przeżywane jako zjednoczenie z Jezusem, który jest Chrystusem Mesjaszem, czyli tym, który przyszedł, aby służyć i życie oddać dla wypełnienia planu i woli Ojca. Dążenie do zjednoczenia z Chrystusem Sługą w Jego pro-egzystencji czyli życiu dla Ojca i zbawienia ludzi, w posłuszeństwie aż do oddania tego życia na Krzyżu – znajduje się w

samym sercu ideału formacyjnego Stowarzyszenia, w myśl słów Pana: „Gdzie Ja jestem, tam będzie i Mój sługa”(J 12, 26).

10. Z tym się łączy przeżywanie swojego powołania kapłańskiego jako uczestnictwa w namaszczeniu Chrystusa Duchem Świętym dla dzieła ewangelizacji i wyzwolenia w myśl słów „Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność” (Łk 4, 18).

W tym wyraża się pneumatocentryzm duchowości Stowarzyszenia pojęty jako dynamiczne skierowanie ku wszelkim dziełom wyzwalającej ewangelizacji w świecie współczesnym.

11. W przekonaniu, że misja Chrystusa Sługi znalazła swój moment szczytowy w Tajemnicy Paschalnej Męki, Śmierci i Zmartwychwstania, kapłani Stowarzyszenia starają się również Tajemnicę Paschalną umieścić w centrum swego życia i posługi, wyrazem czego będzie umiłowanie liturgii, zwłaszcza eucharystycznej i należyte jej wartościowanie jako szczytu, „do którego zmierza działalność Kościoła” i źródła „z którego wypływa cała jego moc” (KL 10).

12. Chrystocentryzm duchowości Stowarzyszenia łączy się z teocentryzmem, wyrażającym się w skierowaniu całego życia i posługi ku Ojcu przez Syna w Duchu Świętym, w realizacji Jego wielkiego i wszystko obejmującego planu zbawienia. Przeżywanie siebie w ramach tej wspaniałej wizji powinno dla kapłanów Stowarzyszenia być stałym źródłem radości, wewnętrznego pokoju i niesłabnącej gorliwości apostołskiej.

13. Trynitarna wizja posługi i życia kapłańskiego prowadzi dalej do eklezjocentryzmu. Kościół widziany w duchu Vaticanum II na tle całej ekonomii zbawczej jako jej wypełnienie, polegające na zrealizowaniu communio – koinonii międzyludzkiej będącej następstwem koinonii z Ojcem przez Syna w Duchu Świętym – jest umiłowaniem całego życia kapłańskiego. Wynikiem tego jest potrójna posługa, wyrażająca się w pojęciach: martyria, leiturgia, diakonia, której wynikiem jest wzrastanie koinonii w konkretnej wspólnocie lokalnej.

14. Swoją najgłębszą identyfikację z tajemnicą Kościoła znajdują kapłani Stowarzyszenia w starochrześcijańskiej idei Ecclesia Mater w jej powiązaniu z maryjną ideą Mater Ecclesiae. Pierwsza ujmuje i wyraża tajemnicę Kościoła w obrazie Niewiasty, która jest zarazem Oblubienicą i Matką. Tak właśnie Kościół – będąc Oblubienicą Chrystusa przez to, że w poszczególnych swoich członkach jest oddany Chrystusowi w Duchu Świętym przez wiarę i miłość – staje się tym samym życiodajny, macierzyński i płodny – Ecclesia Mater. Źródłem jego macierzyńskiej płodności jest jego zjednoczenie z Chrystusem. Takie jest bowiem prawo miłości oblubieńczej: o ile łączy ona osoby we wzajemnym, bezinteresownym oddaniu się – musi ona być życiodajna i płodna.

Maryja – Dziewica i Matka – ukazuje się tutaj jako typ Kościoła-Matki. Przez Swoje oddanie się Chrystusowi zwłaszcza pod Krzyżem – stała się Ona macierzyńskim principium Kościoła i zarazem jego typem! Podobnie kapłan w swoim oddaniu się Chrystusowi na wzór Maryi widzi najgłębsze źródło owocności swojej posługi kapłańskiej. Tutaj także znajduje on najgłębszą motywację i ukochanie swojego celibatu kapłańskiego.

15. Duchowość Stowarzyszenia wyznacza także myśl wyrażona w znaku – symbolu FWS-ZWH (Światło–Życie). Splecenie tych dwóch pojęć grecko-biblijnych w znaku krzyża wskazuje na swoistą biblijną teorię poznania, która cechuje biblijnego nowego człowieka. Mówi ona, że poznanie rzeczywistości Bożej, symbolizowanej przez światło, może się dokonać tylko przez odruch poddawania wymaganiom światła swojego życia, w myśl słów Pana „Kto idzie za Mną, nie będzie chodził w ciemnościach, lecz będzie miał światło życia”

(J 8, 12). Konsekwentne trzymanie się tej zasady jedności światła i życia wyzwala od pragmatyzmu w sposobie myślenia i działania, prowadzi do czynienia słowa Bożego słowem życia i jest wprost zasadą wzrostu nowego człowieka w nas. Prowadzi do zachowania w życiu ewangelicznej hierarchii wartości, co stanowi istotę ewangelicznego ubóstwa.

16. Wreszcie duchowość Stowarzyszenia cechuje umiłowanie tej jedności, o którą modlił się Chrystus w Swojej modlitwie arcykapłańskiej (J 17, 20-26). Dążąc do tej jedności w wymiarze ogólnoludzkim przez ewangelizację, w wymiarze ogólnochrześcijańskim przez uczestnictwo w poczynaniach ekumenicznych, w wymiarze ogólnokościelnym przez skupienie wszystkich i wszystkiego wokół widzialnego znaku jedności, jakim są Papież i Biskupi, wreszcie w wymiarze charyzmatycznym pomiędzy ruchami odnowy i w samym Ruchu Światło–Życie, przez odkrywanie w różnorodności darów tego samego Ducha (por. 1 Kor 12, 4) – kapłani Stowarzyszenia pielęgnują, jako drogę prowadzącą do tej jedności, ducha ewangelicznego posłuszeństwa, rezygnując z własnych planów i ambicji na rzecz jednego planu i jednej woli Ojca oraz ducha bezinteresownej miłości, agape, która „nie szuka swego” i „wszystko znosi” w gotowości przebaczenia (por. 1 Kor 13).

Rozdział trzeci

Wymagania osobistego życia wewnętrznego

17. Członkowie Stowarzyszenia praktykują codzienne „oddanie się Chrystusowi Słudze” w zjednoczeniu z Niepokalaną, Służebnicą Pańską, o ile możliwości na początku dnia. Praktyka ta polega na chwili osobistej modlitwy, w której wyraża się gotowość zjednoczenia z Chrystusem Sługą w zadaniach danego dnia i prośba o namaszczenie Duchem Świętym dla należytego ich wykonania.

18. Jako wyraz swojego oddania się Chrystusowi Oblubieńcowi a przez Niego Ojcu, w jedności Ducha Świętego czyli w Kościele, sprawują członkowie Stowarzyszenia wiernie liturgiczną Modlitwę Godzin, starając się o przestrzeganie „veritas horarum” oraz o odmawianie, o ile tylko jest to możliwe, we wspólnocie z innymi, kapłanami i świeckimi.

19. Codzienną Eucharystię, jako centrum swojego życia i posługi, starają się członkowie Stowarzyszenia sprawować zgodnie ze wszystkimi zasadami odnowy soborowej, przeżywając w niej szczególnie swoją communio z Chrystusem Sługą.

20. Wśród licznych zajęć i obowiązków kapłani Stowarzyszenia starają się codziennie zapewnić sobie czas i miejsce na odbycie „Namiotu Spotkania” (por. Wj 33, 7-11), o ile możliwości przed tabernakulum, aby o wszystkich sprawach i problemach swojego życia i posługi rozmawiać z Chrystusem Oblubieńcem „twarzą w twarz, jak się rozmawia z przyjacielem” (Wj 33, 11). Kapłani Stowarzyszenia usiłują także podejmować tzw. „dni pustyni”.

21. Członkowie Stowarzyszenia pielęgnują codzienny kontakt ze Słowem Bożym, jako „słowem życia” inspirującym ich modlitwę i posługę, i to, o ile możliwości w modlitewnym rozważaniu we wspólnocie i w akcie „łamania się” słowem z innymi (homilia, różaniec, dzielenie się Ewangelią, ewangeliczna rewizja życia itp.).

22. Do sakramentu pojednania, o ile możliwości w połączeniu z kierownictwem duchowym, starają się kapłani Stowarzyszenia przystępować często i systematycznie.

23. Dla pogłębienia swego życia wewnętrznego i swej posługi członkowie Stowarzyszenia nie zaniedbują osobistego studium, zwłaszcza Biblii, dokumentów Magisterium Kościoła i materiałów formacyjnych samego Stowarzyszenia i Ruchu Światło–Życie.

24. Zachowanie całkowitej abstynencji od alkoholu i tytoniu obowiązuje członków Stowarzyszenia nie tyle jako wymaganie ascezy, ile jako wyraz Nowej Kultury i nowego

stylu życia proponowanego przez cały Ruch Światło–Życie szczególnie wobec młodzieży, która w tym względzie szuka wzoru u swoich wychowawców.

25. Członkowie Stowarzyszenia także uczą się takiej dyscypliny w sposobie korzystania z osiągnięć współczesnej cywilizacji (TV, internet, itp.), aby stawały się pomocą w ewangelizacji, a nie przeszkodą.

26. Dysponując dobrami materialnymi w duchu ewangelicznego ubóstwa i troszcząc się o skromny i prosty styl życia, członkowie Stowarzyszenia chętnie dzielą się tym co posiadają z potrzebującymi i posługują się tym dla celów apostołskich. Partycypują także w potrzebach materialnych całego Stowarzyszenia zgodnie z aktualnymi ustaleniami.

Rozdział czwarty

Pielęgnowanie daru życia wspólnego

27. Przyjmując z wdzięcznością wraz z całym Ruchem Światło–Życie tzw. oazę rekolekcyjną jako specyficzny „charyzmat spotkania”, Stowarzyszenie widzi w pielęgnowaniu tego daru szczególną metodę i drogę do pogłębiania życia wspólnego, jako nieodłącznego elementu swojego powołania i swej posługi. Dlatego członkowie Stowarzyszenia z chęcią uczestniczą w niej co roku.

28. Kapłani Stowarzyszenia, czy z pozycji uczestnictwa czy jako moderatorzy, starają się brać udział w oazach intensywnych, kilkudniowych, o programie specjalistycznym.

29. Członkowie Stowarzyszenia starają się uczestniczyć w dorocznych trzydniowych rekolekcjach dla Stowarzyszenia „Unia Kapłanów Chrystusa Sługi”.

30. Członkowie Stowarzyszenia dla odnowy swego życia modlitwy starają się uczestniczyć i posługiwać w oazach modlitwy. W miarę możliwości organizowane są specjalne oazy modlitwy dla kapłanów.

31. Dni Wspólnoty Kapłanów Moderatorów Ruchu Światło–Życie, mają charakter jednodniowej oazy, starając się jakby odtworzyć jeden dzień życia w oazie rekolekcyjnej. Te dni wspólnoty są zarazem jedną z istotnych form odbywania regularnych zgromadzeń członków Stowarzyszenia i środkiem pielęgnowania w nim ducha wspólnoty. Umożliwiają one także animowanie szerszego środowiska kapłanów pragnących czerpać z duchowości Ruchu Światło–Życie.

32. Ponieważ istotnym elementem charyzmatu Ruchu Światło–Życie jest pielęgnowanie daru małej grupy, dlatego gdy przynajmniej dwóch lub trzech (por. Mt 18, 20) członków Stowarzyszenia mieszka razem lub w pobliżu siebie, powinni odbywać w rytmie cotygodniowym, krótkie (1-2 godz.) spotkania modlitewne, połączone z dzieleniem się Ewangelią oraz życiem (troski i radości). Jeżeli kapłani (co powinno być regułą) odbywają regularne, cotygodniowe spotkania modlitewne czy formacyjne z jakąś grupą w ramach Ruchu Światło–Życie, spotkania modlitewne w gronie kapłanów mogą odbywać się rzadziej, np. co dwa tygodnie.

33. W celu pielęgnowania życia wspólnego i wzajemnej, braterskiej pomocy kapłanów, zarówno należących do Stowarzyszenia jak i innych, zaleca się realizację idei „małych oaz kapłańskich”, które byłyby miejscami pielęgnowania duchowości kapłańskiej w duchu Nowej Kultury i pomocą w formacji apostołskiej.

34. Tak kształtowany styl życia kapłańskiego niech staje się zachętą i pomocą na drodze formacji kandydatów do kapłaństwa, szczególnie partycypujących już w charyzmacie Ruchu Światło–Życie (por. PDV 68).

35. Gdzie są odpowiednie warunki, zaleca się usilnie kapłanom Stowarzyszenia podejmowanie pewnych form życia wspólnego w myśl art. 30 Dekretu o pasterskich zadaniach biskupów w Kościele.

36. Formacji permanentnej służy wewnętrzne pismo Stowarzyszenia „Christos Diakonos”, przesyłane wszystkim członkom.

Rozdział piąty

Wymagania posługi kapłańskiej

37. Program apostołskiej posługi czyli diakonii Stowarzyszenia powinno wyznaczać w każdym czasie ożywcze tchnienie Ducha Świętego odnawiające Kościół i w tym sensie członkowie Stowarzyszenia pragną zawsze służyć budowaniu żywego Kościoła. Wystrzegając się pokusy skostnienia i rutyny, nierozumnego konserwatyzmu oraz duchowej bierności, chcą zawsze poddawać się temu tchnieniu Ducha Świętego na wzór Chrystusa – Sługi i Niepokalanej – Służebnicy, otwierając się na wszystko, co prawdziwe i dobre, rozróżniając duchy oraz umiejętnie wydobywając ze skarbcza Kościoła „stare i nowe” pod kierownictwem tych, których Duch Święty ustanowił w Kościele nieomylnymi stróżami depozytu wiary.

38. W przekonaniu, że tchnienie Ducha Świętego objawiło się w naszych czasach szczególnie w wielkim dziele II Soboru Watykańskiego, Stowarzyszenie widzi w realizacji soborowej odnowy swoje szczególne zadanie i pragnie oddać się na służbę tej sprawy. Dlatego pragnie ono zwracać zainteresowanie swoich członków ku wszystkim dokumentom i dyrektywom wydanym i wydawanym przez Papieży, Stolicę Apostolską, Episkopat Polski i poszczególnych Biskupów w ramach realizacji soborowej wizji Kościoła i jego odnowy..

39. Stowarzyszenie bazuje również na przekonaniu, że realizacja soborowej odnowy domaga się tworzenia specjalnych dzieł temu całkowicie poświęconych, bo inaczej grozi pozostanie tylko na powierzchni teoretycznych programów zaczerpniętych ze sformułowań dokumentów soborowych. Widząc w Ruchu Światło–Życie szczególne dzieło powstałe w Polsce dla realizacji soborowej odnowy, Stowarzyszenie czuje się z nim szczególnie związane, akceptując jego program i metody i włącza się do niego swoją posługą.

40. Stowarzyszenie inspirowuje i przygotowuje swoich członków szczególnie do działalności ewangelizacyjnej według wskazań adhortacji Pawła VI *Evangelii nuntiandi*, a zwłaszcza do ewangelizacji w znaczeniu pierwszej ewangelizacji skierowanej do tych, którzy jeszcze nie uwierzyli w Chrystusa, albo których wiara zanikła (ochrzczeni niewierzący, niepraktykujący) lub pozostała nierozwinięta (por. EN 52). We właściwie pojętej ewangelizacji, prowadzącej do osobistego uwierzenia w Chrystusa, jedyne Pana i Zbawiciela, widzi Stowarzyszenie drogę do powstrzymania procesów laicyzacji i dechrystianizacji oraz do zaszczerpienia parafiom dynamiki misyjnej, bez której nie można liczyć na trwanie i rozwój Kościoła. Dlatego też wezwanie Jana Pawła II do „nowej ewangelizacji” Stowarzyszenie traktuje priorytetowo.

41. Obok diakonii na rzecz ewangelizacji Stowarzyszenie uwrażliwia swoich członków na wszelkie inicjatywy i dzieła związane z diakonią wyzwolenia człowieka mocą Ewangelii Chrystusa od grzechu, zwłaszcza przybierającego rozmiary nałogów społecznych (alkoholizm, narkomania) oraz od wszelkiego rodzaju uzależnień i niewoli poniżających godność człowieka, dziecka Bożego. Dlatego członkowie Stowarzyszenia są członkami Krucjaty Wyzwolenia Człowieka i chętnie animują jej posługę.

42. Swoje szczególne powołanie i zadanie widzą kapłani Stowarzyszenia również w prowadzeniu w ramach wspólnot lokalnych różnego rodzaju małych grup i wspólnot o charakterze katechumenalnym (deuterokatechumenalnym), wywodzących się z akcji ewangelizacyjnych i oaz rekolekcyjnych, szczególnie wspólnot służby liturgicznej. W pracy tej widzą oni najlepszą drogę do formowania uczniów Pana i dojrzałych chrześcijan oraz

przyszłych apostołów świeckich, którzy przejmą różnego rodzaju diakonię we wspólnotach lokalnych, w myśl postulatów wysuwanych przez dokumenty II Soboru Watykańskiego.

43. W zrozumieniu roli rodziny chrześcijańskiej w odnowie Kościoła i niezastąpionej roli rodzinnego katechumenatu dla jego wzrostu, kapłani Stowarzyszenia chętnie podejmują się roli moderatorów kręgów rodzinnych „Domowego Kościoła” oraz wspierają inne inicjatywy na rzecz odrodzenia rodziny.

44. W swojej posłudze we wspólnotach lokalnych kapłani Stowarzyszenia starają się nigdy nie zapominać, że istotą ich posługi jest przez posługę słowa i sakramentu (por. DK 4, 5) gromadzić w imieniu biskupa rodzinę Bożą, ożywioną braterską jednością i doprowadzać do Boga Ojca przez Chrystusa w Duchu Świętym, budując w ten sposób Kościół Boży w znaku Kościoła lokalnego (por. DK 6). Ponieważ zaś „żadna [...] społeczność chrześcijańska nie da się wytworzyć, jeżeli nie ma korzenia i podstawy w sprawowaniu Najświętszej Eucharystii” od niej zaczyna się wszelkie wychowanie do ducha wspólnoty (DK 6) doprowadzając go stopniowo do rozkwitu (KL 42) przez takie umiłowanie i sprawowanie liturgii w duchu odnowy, aby ona faktycznie stawała się szczytem i źródłem życia Kościoła (KL 10) oraz ośrodkiem życia całej wspólnoty lokalnej.

45. W całości posługa apostołska kapłanów Stowarzyszenia, zwłaszcza tych, którzy są proboszczami, zmierza do budowania żywych wspólnot lokalnych – parafii, w których urzeczywistniałaby się soborowa wizja Kościoła – wspólnoty w znaku Kościoła lokalnego. U podstaw wszelkich podejmowanych przez nich działań znajduje się integralna i organiczna wizja wspólnoty lokalnej Kościoła, będącej wspólnotą służb i charyzmatów, wspólnotą wspólnot i obejmującą w swojej dynamice ewangelizacyjnej każdego bez wyjątku człowieka. Formacja zarówno kapłanów jak i świeckich do realizacji tej wizji jest szczególną troską Stowarzyszenia.

46. Idąc za zachętą Apostoła: „W końcu, bracia, wszystko, co jest prawdziwe, co godne, co sprawiedliwe, co czyste, co miłe, co zasługuje na uznanie: jeśli jest jakąś cnotą i czynem chwalebny – to miejcie na myśli” (Flp 4, 8), Stowarzyszenie stara się być otwarte w swoich członkach na wszelkie aspekty i możliwości ewangelizacji pojętej szeroko jako zanoszenie „Dobrej Nowiny do wszystkich kręgów rodzaju ludzkiego, aby przenikając je swą mocą od wewnątrz, stworzyła z nich nową ludzkość” (EN 18). W tym sensie Stowarzyszenie reprezentuje szeroko pojęty program szerzenia Nowej Kultury, będącej promieniowaniem Nowego Człowieka i Nowej Wspólnoty we wszystkich przejawach życia ludzkiego, przy pomocy wszystkich dostępnych godziwych środków, ze szczególnym uwzględnieniem współczesnych środków przekazu społecznego.

Rozdział szósty

Członkowie i Struktura organizacyjna

Członkowie:

47. Stowarzyszenie zrzesza kapłanów diecezjalnych oraz kapłanów zakonnych, zgodnie z ich własnymi regułami (kan. 278 § 1, kan. 307 § 3 KPK). Również przyjęcie święceń diakonatu z zamiarem przyjęcia święceń prezbiteratu uprawnia do członkostwa w Stowarzyszeniu.

48. Do Stowarzyszenia może zostać włączony kapłan lub diakon, który:

- a) akceptuje niniejszy statut i pragnie kierować się w życiu określonymi w nim zasadami,
- b) uczestniczył w pełnej formacji podstawowej Ruchu Światło–Życie i Oazie Rekolekcyjnej Diakonii,

- c) uzyskał zgodę swojego biskupa lub w przypadku zakonnika swojego przełożonego,
- d) wyraża na piśmie prośbę do Zarządu Stowarzyszenia o przyjęcie, potwierdzoną przez dwu członków Stowarzyszenia.

49. Decyzję o przyjęciu do Stowarzyszenia podejmuje Zarząd Stowarzyszenia. Zarząd określa też formę bezpośredniego przygotowania poprzedzającego przyjęcie nowego członka. Z chwilą decyzji Zarządu kandydat staje się pełnoprawnym członkiem Stowarzyszenia.

50. Uroczyste potwierdzenie przyjęcia winno nastąpić w ciągu jednego roku w ramach rekolekcji, dnia wspólnoty lub innego liczniejszego zgromadzenia członków Stowarzyszenia, najlepiej w Centrum Światło–Życie w Krościenku.

51. Członkostwo ustaje przez

1) przyjęcie pisemnej rezygnacji złożonej na ręce Zarządu lub

2) wydalenie ze Stowarzyszenia w sytuacji określonej w kan. 316 lub zgodnie z kan. 308 KPK, po upomnieniu, gdy członek rażąco nie zachowuje postanowień niniejszego statutu.

Decyzja o rezygnacji z członkostwa lub wydaleniu ze Stowarzyszenia niech będzie zawsze głęboko rozważona w Panu zarówno przez członka Stowarzyszenia jak i przez Zarząd.

Władze Stowarzyszenia:

52. Władze w Stowarzyszeniu stanowią Zgromadzenie Generalne oraz Moderator Stowarzyszenia sprawujący ją kolegialnie z Zarządem, przy zachowaniu kan. 315 KPK. Sprawowanie władzy w Stowarzyszeniu niech będzie realizacją pokornej służby dla dobra bliźnich (por. Mt 20, 20 – 28).

53. Zadaniem Zgromadzenia Generalnego jest strzeżenie wierności charyzmatowi Stowarzyszenia „Unia Kapłanów Chrystusa Sługi”, odczytywanie znaków czasu i rozpoznawanie aktualnych dróg posługi Stowarzyszenia w świetle bieżącego nauczania Kościoła. Zgromadzenie Generalne dokonuje oceny działalności Stowarzyszenia za miniony okres wydaje wytyczne, także dla administracji dóbr materialnych, oraz wybiera Zarząd i Moderatorsa Stowarzyszenia.

54. W Zgromadzeniu Generalnym uczestniczą delegaci wybrani według regulaminu określonego przez Zarząd.

55. Zgromadzenie Generalne gromadzi się na sesjach zwyczajnych i nadzwyczajnych. Sesja zwyczajna zwoływana jest przez Zarząd po trzech latach od sesji poprzedniej, nie później niż sześć miesięcy od upływu terminu. Nadzwyczajna sesja może być zwołana przez Zarząd uchwałą własną lub na wniosek 1/2 członków Stowarzyszenia.

56. Moderatorsa i członków Zarządu Stowarzyszenia na kadencję trzyletnią wybiera Zgromadzenie Generalne, przy obecności przynajmniej połowy delegatów. Zarówno wybranego Moderatorsa jak i Zarząd zatwierdza Biskup Tarnowski. Wyboru należy dokonać nie później jak sześć miesięcy po upływie kadencji. W tym czasie Zarząd i Moderator nadal pełnią swoją funkcję. W przypadku upływu terminu kadencji i niemożności przeprowadzenia wyboru w przewidzianym terminie lub dla innej ważnej przyczyny zastosowanie ma kan. 318 § 1 KPK.

57. Zarząd Stowarzyszenia, zwany też Diakonią Stowarzyszenia, stanowi Moderator Stowarzyszenia, czyli Przewodniczący Zarządu, oraz 2-4 członków Zarządu pełniących funkcje m. in. zastępcy, sekretarza, skarbnika.

58. 1. Podstawowym zadaniem posługi Zarządu Stowarzyszenia jest odpowiedzialność za formację członków Stowarzyszenia w duchu postanowień niniejszego statutu i realizację

innych celów statutowych. Dlatego Moderator wraz z Zarządem Stowarzyszenia animuje jego życie, ściśle współpracując z Moderatorem Generalnym Ruchu Światło-Życie.

Zarząd Stowarzyszenia, poprzez Moderatorsa Stowarzyszenia, reprezentuje Stowarzyszenie na zewnątrz.

Dobra materialne:

59. Stowarzyszenie jako osoba prawna jest zdolne do nabywania, posiadania, administrowania i alienowania dóbr doczesnych dla osiągnięcia celów statutowych (kan. 319 KPK).

60. Dobrami materialnymi Stowarzyszenia zarządza Zarząd Stowarzyszenia z uwzględnieniem przepisów kan. 319 KPK oraz wytycznych Zgromadzenia Generalnego.

61. Zaciąganie zobowiązań majątkowych, dysponowanie środkami finansowymi, zawieranie umów majątkowych wymaga podpisu Moderatorsa Stowarzyszenia.

62 Zarząd Stowarzyszenia może ustanawiać pełnomocników oraz powoływać inne osoby prawne dla lepszej realizacji celów statutowych (por. kan. 315 KPK).

63. Zarząd Stowarzyszenia składa co roku Biskupowi tarnowskiemu sprawozdanie z działalności (wydatków i przychodów) Stowarzyszenia według kan. 319 KPK.

Przepisy przejściowe i końcowe:

64. Dotychczasowi członkowie nieformalnej Unii Kapłanów Chrystusa Sługi mogą kontynuować swe członkostwo w Stowarzyszeniu „Unia Kapłanów Chrystusa Sługi” po złożeniu stosownego oświadczenia o pragnieniu kontynuowania członkostwa w obecnie erygowanym Stowarzyszeniu, przy zachowaniu postanowień art. 48 p. c) niniejszego statutu.

65. 1. Biskup Tarnowski może rozwiązać Stowarzyszenie na wniosek Moderatorsa Stowarzyszenia po podjęciu uchwały tej treści przez Zgromadzenie Generalne. Z ważnych powodów Biskup Tarnowski, po wysłuchaniu Moderatorsa Stowarzyszenia, może z własnej inicjatywy podjąć decyzję o rozwiązaniu Stowarzyszenia.

Majątek Stowarzyszenia pozostały po jego likwidacji, staje się własnością kościelnej osoby prawnej wskazanej przez Biskupa Tarnowskiego, po wysłuchaniu władz Stowarzyszenia (kan. 312 i 320 KPK).

66. Zgromadzenie Generalne na wniosek 2/3 głosujących przy obecności przynajmniej połowy delegatów lub Zarząd uchwałą jednomyślną może wnioskować do Biskupa Tarnowskiego, erygującego Stowarzyszenie, o dokonanie zmian w niniejszym statucie.

Zgodnie z kan. 314 KPK zatwierdzam zmiany dokonane w statucie Stowarzyszenia „Unia Kapłanów Chrystusa Sługi”. Z dniem 8 grudnia 2003 r. obowiązuje powyższy tekst statutu.

Tarnów, 2003-12-08;

L.dz.: OG-11/21/04

Ks. dr Adam Nita

Wicekanclerz

† Wiktor Skworc

Biskup Tarnowski

Stowarzyszenie „Unia Kapłanów Chrystusa Sługi” zostało erygowane dekretem Biskupa Tarnowskiego Wiktora Skworca w dniu 15 sierpnia 2000 roku (L.dz. OG-11/14/2000). Tymże dekretem został zatwierdzony statut.